

Вербицький Михайло Михайлович

04.03.1815 – 07.12.1870

Михайло Вербицький народився 4 березня 1815 року у селі Явірник Руський, на Лемківщині, де його батько Михайло був священником. Коли Михайлові виповнилося 10 років, помер батько і ним та його молодшим братом Володиславом заопікувався їх далекий родич перемишльський владика Іван Снігурський, один з найяскравіших діячів Української греко-католицької церкви.

У 1828 році при перемишльській катедрі владика Іван Снігурський заснував хор, а згодом і музичну школу, в яких співав і навчався Михайло. Уже на Великдень наступного 1829 року цей хор з великим успіхом дебютував в урочистому богослуженні, де Вербицький разом з Іваном Лаврівським виступили як солісти. Побачивши такий блискучий результат, Іван Снігурський запрошує з Чехії кваліфікованого диригента і композитора Алоїза Нанке: у Нанке Михайло Вербицький отримав музичну освіту

Згодом Михайло Вербицький вступає до Львівської духовної семінарії. Заняття музикою не перериваються: керує хором семінарії, опановує гру на гітарі, яка супроводжувала його протягом усього життя. Численні твори, перекладені або створені ним для гітари, здобули широку популярність у галицькому домашньому музикуванні.

Ангелъ вопієше муз. Макарова

Умѣренно.

Д. I & II
Д. II & I

Ан-гелъ во - пі - я - ше бла-го - дат - ей: Чи-ста-я

Дѣ-во ра - дуй - ся, и па - ки ре - ку, ра - дуй - ся:

Твой Сынъ вос - кре - се три-дне-вень отъ гро - ба, и

мерт-вы - я воз - дви-гну-вѣи, лю-ді - е ве - се - ли - те - ся.

www.horist.ru

У другій половині сорокових років Михайло Вербицький звертається до релігійної музики — і в цей період пише повну Літургію на мішаний хор (1847), яка і сьогодні звучить у багатьох церквах Західної України. Окрім Літургії, він створює знамените "Ангел вопієше" та інші церковні композиції.

Коли наприкінці сорокових років налагоджується активне театральне життя, Вербицький одразу ж заходився писати музичні номери до українських театральних вистав. П'єси, що ставились на театральних сценах Львова і Галичини, здебільшого були перекладами як з української драматургії та літератури, так і з польської, французької та австрійсько-німецької драматургії. Музика у цих п'єсах відігравала дуже важливу роль, тому навіть досить посередні п'єси саме завдяки музиці Вербицького здобували велику популярність. Вербицький написав музику до понад 20 вистав.

Але політичні події повернулися так, що 1848–1849 роки стали початком і завершенням першого етапу відродження українського театру, тож протягом кількох років Вербицький не писав музики до п'єс. У 60-х роках композитор знову звертається до жанру співогри, бо у Львові був відкритий театр "Руської Бесіди". Для цього театру Вербицький пише побутову мелодраму "Підгіряни", одну з найпопулярніших п'єс композитора

Складні життєві обставини відтягнули висвячення на священика, — і щойно 1850 року він отримує єрейські свячення. Кілька років йому доводилося переїжджати з однієї сільської парохії на іншу, аж поки 1856 року він не осів у селі Млинах на Яворівщині, де прожив решту свого життя.

*Ще не вмерла України, ні слава, ні воля,
Ще нам, браття українці, усміхнеться
доля.*

*Згинуть наші вороженьки, як роса на
сонці,
Запануєм і ми, браття, у своїй
сторонці.*

*Душу й тіло ми положим за нашу
свободу,
І покажем, що ми, браття, козацького
роду.*

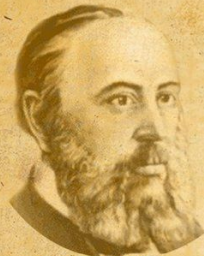
*Станем, браття, в бій кривавий від
Сяну до Дону,
В ріднім краю панувати не дамо
нікому;
Чорне море ще всміхнеться, дід Дніпро*

Дата створення гімну "Ще не вмерла Україна" залишається покищо дискусійною. Тривалий час вважалося, що твір був створений 1862—1863 року, але без відповідних наукових аргументів. Текст П. Чубинського у Галичині вперше був опублікований у грудневому числі часопису "Мета", який фактично вийшов близько 15 січня 1864 року.

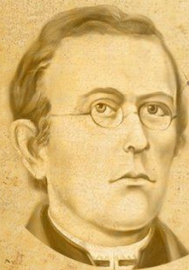

Створення українського гімну бере початок з осені 1862 року, коли на одній з вечірок у Павла Чубинського сербські студенти, співали патріотичну пісню, в якій згадувався цар Душан і в приспіві були слова «срце бије и крв лије за своју слободу» Чубинському пісня дуже сподобалася, і він раптом подався в іншу кімнату, а через півгодини вийшов звідти з готовим текстом пісні «Ще не вмерла Україна», яку тут же проспівали на сербський мотив. Перша публікація вірша Павла Чубинського — у львівському журналі «Мета», 1863, № 4. Отримавши поширення на Західній Україні, вірш не пройшов повз увагу релігійних діячів того часу. Один із них, отець Михайло (Вербицький), знаний композитор свого часу, захоплений віршем Павла Чубинського написав музику до нього. Вперше надрукований у 1863, з нотами — в 1865, вперше почав використовуватись як державний гімн у 1917 році. У 1917–1920 роках «Ще не вмерла Україна» як єдиний державний гімн законодавче не був затверджений, використовувалися й інші гімни.

„ЩЕ НЕ ВМЕРЛА УКРАЇНА“

1839-1884
Павло Чубинський
автор слів

1815-1870
Михайло Вербицький
автор музики

Ще не вмерла України, і слава і воля.
Ще нам, браття молодії, усміхнеться доля.
Згинуть наші вороженьки, як роса на сонці,
Запануєм і ми, браття, у своїй сторонці.

Душу, тіло ми положим за нашу свободу
І покажем, що ми, браття, козацького роду.
Душу, тіло ми положим за нашу свободу
І покажем, що ми, браття, козацького роду.

Станем, браття, в бій кривавий від Сяну до
Дону,

В ріднім краю панувати не дамо нікому.
Чорне море ще всміхнеться, дід Дніпро зрадіє,
Ще у нашій Україні доленька наспіє.

А завзяття, праця щира свого ще докаже,
Ще ся волі в Україні піснь гучна розляже.
За Карпати відоб'ється, загомонить степами,
України слава стане поміж народами.